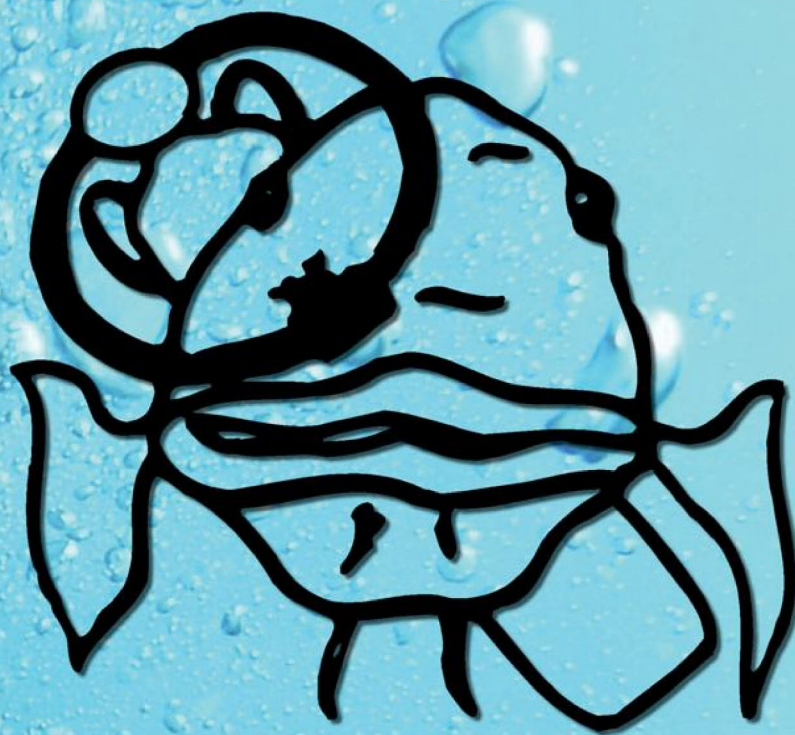

DUIKTEAM MEROU
1960-2010

50 JAAR

DUIKTEAM MEROU ARNHEM 1960-2010

Uitgave ter ere van het 50 jarig lustrum

Deze uitgave kwam tot stand met medewerking van:

Inge Wildenbeest
Otto Boschma
Albert Verweij
Frans Sweers
Manfred Rudolf
Cees van Helvoirt
Jasper Angenent
Hermien Wolters
Anneke van Spijk
Dave Boschma

Met een gastbijdrage van:

John Geurts – Voorzitter van de NOB

Inhoudsopgave

Merou bestaat 50 jaar!	3
Beste Merou leden.....	4
Oprichting Duikteam Merou	5
Interview met een erelid.....	9
Wist u dat.....	12
Merou door de jaren heen.....	13
1969 - Onder het ijs in de Kolk van Zevenaar	13
1969 - De groene Murene.....	15
1976 - Herinnering van een pril duikertje	16
1978 - Zeelandweekend	17
1981 - Ontmoeting met een zeeduiwel	19
1982 - Boerenkoolduik.....	20
1984 - De duiknacht van Ede.....	22
1986 - Luie-lange-afstandstocht	23
1992 - Gratis wijn	26
1994 - Mijn eerste keer	26
1996 - Dagje deco	28
1999 - Verslag van een duikdag in Egypte	29
2009 - Pygmeeverslaving	31
Merou: what's in a name.....	33
Merou in evolutionair perspectief	36
Duiken door de jaren heen.....	38
Logboek 44599: Niks voor Watjes?	40
Duikverslaafd?!	46
Uit de oude doos.....	47
Spreekwoordelijk	49

Merou bestaat 50 jaar!

Het is toch bijzonder om erbij stil te staan wat het betekent wanneer een vereniging 50 jaar bestaat. Zelf was ik nog niet eens geboren toen Merou opgericht werd. Oude beelden komen naar boven, als jongen zag je de indrukwekkende beelden van Jacques Costeau op televisie. De eerste leden van Merou hebben ook op deze manier de duiksport ontdekt en ervaren. Het was nog echt pionierswerk!

Uiteraard is er veel veranderd in 50 jaar; uitrusting en technieken, de hoeveelheid duikers is enorm toegenomen en de duikfaciliteiten zijn enorm uitgebreid. Er zijn steeds meer duikverenigingen ontstaan om de duiksport voor een breder publiek toegankelijk te maken.

Merou bestaat nu 50 jaar! Dit is te danken aan diverse mensen die de afgelopen jaren veel liefde en energie in de vereniging hebben gestoken. Dit gebeurde allemaal op vrijwillige basis. Het vervullen van bestuurstaken, het opleiden van nieuwe leden, het organiseren van diverse evenementen, het geven van het zwembadtraining, het verzorgen van de clubtijdschrift Meerroes of het beheren van onze internetsite zijn maar een paar voorbeelden van activiteiten die vervuld zijn. Een ieder heeft zijn steentje bijgedragen de afgelopen jaren.

Zoals bij andere verenigingen zijn ook bij Merou veel leden gekomen en gegaan. Er is echter een harde kern van leden binnen Merou die al heel lang lid zijn. Of je nu vaak komt bij een (duik)evenement of je komt af en toe, het voelt telkens weer vertrouwd om bij Merou te zijn. De sfeer, die een combinatie is van respect voor elkaar, gezelligheid, diepgang en last but not least, de liefde voor de duiksport, maakt Merou tot een bijzondere duikvereniging.

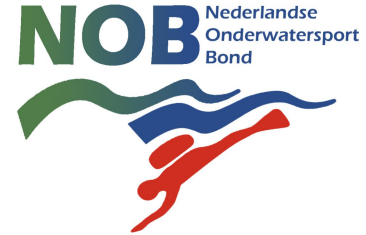
Ik wil op deze manier iedereen bedanken, zowel actieve als oud leden voor hun bijdrage die ze aan Merou als vereniging hebben geleverd. Het resultaat is dat wij het 50 jarige bestaan nu met z'n allen vieren! Ik hoop nog vele jaren dit samen met jullie te kunnen blijven delen.

Manfred Rudolf

Voorzitter Merou

Beste Merou leden

Allereerst van harte gefeliciteerd met de vijftigste verjaardag van jullie duikvereniging! Een mijlpaal die de NOB nog niet heeft bereikt en die jullie volgens mij uitbundig gevierd hebben met een gezellige receptie én een verenigingsweekend in Zeeland. Bovendien zorgt ook dit boek ervoor dat jullie jubileum niet onopgemerkt voorbij gaat, en dat is meer dan terecht: het komt immers niet dagelijks voor dat een duikvereniging de vijftig passeert!

Sportclubs vervullen al decennialang een belangrijke rol in onze samenleving. Naast het feit dat sporten natuurlijk goed voor de gezondheid is, geven verenigingen het dagelijks leven van miljoenen Nederlanders echter ook een sociale stimulans. Sommige clubs hebben moeite om in te springen op de maatschappelijke ontwikkelingen die momenteel gaande zijn, en juist daarom is het fantastisch om te zien welk belang jullie aan deze sociale functie blijven hechten. Niet voor niets wordt op jullie verenigingsite expliciet vermeld dat gezelligheid op de eerste plaats staat!

De 260 verenigingen die bij de Nederlandse Onderwatersport Bond zijn aangesloten zie ik als clubs die groeien en bloeien, die door enthousiaste vrijwilligers worden bestuurd en die mensen daardoor de mogelijkheid bieden om hun passie voor duiken met elkaar te delen. Dat Duikteam Merou al vijftig jaar lang één van die verenigingen is, is iets waar de bond trots op is!

Een fantastisch jubileum gewenst!

Met vriendelijke groet,

John Geurts
Voorzitter Nederlandse Onderwatersport Bond

Oprichting Duikteam Merou

In mei 1957 werd in Amsterdam door Ruud Wijnands, Marco Graat, Wim Bont en Alex Gomezeen duikteam Manta opgericht. Deze vereniging probeerde ook buiten Amsterdam onderafdelingen op te richten. Onder andere in Arnhem.

De leden in Arnhem zagen zich echter al snel genoodzaakt een zelfstandige vereniging op te richten. Volgens het jaarverslag van 1960 had dit verschillende redenen.

“Tot deze zelfstandigheid werd besloten, aangezien de ervaring, opgedaan in Manta-verband niet onverdeeld gunstig te noemen waren. Het zou in het kader van dit verslag te ver voeren, bedoelde ervaringen allen op te sommen. Bepalen wij ons tot de voornaamste punten dan moet als eerste punt genoemd worden: de wijze waarop bij Duikteam Manta de medische keuring geregeld was. Het feit dat een dergelijke keuring in het Huishoudelijk Reglement van Duikteam Manta niet naar behoren was geregeld bracht voor de afdeling Arnhem onaanvaardbare consequenties met zich mee.”
(jaarverslag duikteam Merou 1960)

De oprichting werd in gang gezet door het versturen van een uitnodiging op 7 september 1960 voor een bijeenkomst ter oprichting van een duikteam. Datum van de bijeenkomst is 12 september 1960, 7:30 uur ten huize van de Heer Roodenburg, op de Beekstraat 101.

Bij deze vergadering waren 14 personen aanwezig die middels te stemmen een driemans bestuur kozen. Hierin was de rolverdeling als volgt: voorzitter Dhr. Bakkenes, penningmeester Dhr. Exoo en secretaris Dhr. Van Hal. Tijdens deze eerste bijeenkomst kwam ook de naam van de club aan bod. Met een meerderheid van 9 stemmen is gekozen voor de optie van Dhr. Bakkenes, namelijk Duikteam Merou.

Tijdens deze bijeenkomst wordt ook gesproken over het punt of lidmaatschap van andere onderwatersportverenigingen al of niet toegestaan moeten worden. Hierover zijn de meningen verdeeld maar er is een duidelijke voorkeur om aansluiting te zoeken bij de OJC te Amsterdam. Dit met name om kinderziekten te vermijden. Toch blijft er ook behoefte aan grote zelfstandigheid. Met de OJC zal onder andere contact worden opgenomen inzake het behalen van internationaal erkende brevetten.

Voor de trainingsavonden kon men dankzij bereidwilligheid van de Directeur der N.V. Sportfondsenbaden in de kring Arnhem-Nijmegen op de maandagavonden terecht tegen betaling van de normaal geldende badprijzen.

Naast trainingsfaciliteit werd er ook gezocht naar mogelijkheden voor de medische keuring. Hierin ondervond duikteam Merou grote bereidwilligheid van de zijde van Dr. C. Waalwijk van Doorn uit Oosterbeek. Deze verklaarde zich bereid de leden van duikteam Merou te keuren tegen een uiterst lage vergoeding. Het keuren was iets wat rond die tijd in zwang kwam en de keuringseisen zijn over genomen van de OJC Amsterdam, die op haar beurt de keuringseisen opgesteld zag worden door keuringsartsen voor Duikopleidingen bij de Koninklijke Marine te Den Helder.

Een laatste onderwerp dat tijdens de oprichtingsbijeenkomst ook nog ter sprake komt is de uniforme kleding bij bepaalde gelegenheden. Hierover melden de notulen het volgende: "Bij voorkomende gelegenheden lijkt het allen gewenst in min of meer uniforme kleding te verschijnen. In dit verband is gesproken over het aanschaffen van sweaters. Als opschrift op deze sweaters: Duikteam Merou. Na lang beraadslagen besluit men als kleur voor ons team te nemen: oranje letters op donkerblauw fond."

Oprichting van Duikteam Merou was een feit en vol enthousiasme begon er een periode van zelfstandigheid. Hier kwam echter een einde aan door een voorval, met goede afloop, tijdens een training. Hiermee kwam het onderwerp Wettelijke Aansprakelijkheid aan bod. Omdat duikteam Merou niet de status had van koninklijk Goedgekeurde Vereniging was de kwestie Wettelijke Aansprakelijkheid nooit geregeld, wat dus zou kunnen leiden tot persoonlijke aansprakelijkheid.

Ander nadeel van het niet Koninklijk Goedgekeurd te zijn was het ontbreken van de mogelijkheid om onder gunstige voorwaarden bij financieringsinstellingen duikapparatuur te kunnen financieren.

Voeg daar aan toe dat een door de Confédération Mondiale erkend brevet alleen te behalen was bij een organisatie die hier lid van was.

Vanwege deze drie redenen werd besloten om zich aan te sluiten bij OJC Amsterdam. Dit gebeurde op 2 november 1960.

Op 20 oktober 1960 had er echter al een vergadering plaats gevonden met als doel de oprichting van een landelijke organisatie. Bij de 2de vergadering op 24 november 1960 waren door de aansluiting bij de OJC, ook een aantal leden van Duikteam Merou aanwezig. Dit is de start geweest voor de oprichting van de NOB.

Daar de vereniging zich met steeds meer zaken, zoals aankoop van duikapparatuur, ging bezig houden werd op de Algemene Vergadering op 11 januari 1961 het bestuur uitgebreid naar 5 leden. De heren Gramser en Erkelens traden toe tot het bestuur. Dhr Erkelens maakte echter wegens een verhuizing in maart 1961 alweer plaats voor dhr. JB Vedder.

Tevens werden ook de eerste plannen gemaakt voor een duikreis naar Spanje. Deze vond plaats tussen 1 en 18 september 1961. Inmiddels was het ledenaantal gestegen van 15 naar 21 leden en ondanks dat duikteam Merou nog steeds een startende vereniging was werd vol vertrouwen de toekomst tegemoet gezien.

Om daarbij te citeren uit het jaarverslag van de Arnhemse Vereniging voor de onderwatersport Duikteam Merou, opgesteld door de secretaris Dhr. Van Hal: "Waar gewerkt wordt, worden fouten gemaakt; iedere vereniging maakt kinderziekten door, doch zolang de voornaamste factor, zie het welslagen mogelijk maakt, aanwezig is, zal duikteam Merou kunnen slagen.

Als voornaamste factor geldt ongetwijfeld: enthousiasme voor de onderwatersport!

En daar duikteam Merou inmiddels zijn 50 jarig bestaan viert kan er wel gezegd worden dat het vertrouwen van de oprichters klopte en het met het enthousiasme voor de onderwatersport bij Merou nog steeds goed zit.

Jasper Angenent

Wij Juliana, bij de gratie Gods,
Koningin der Nederlanden,
Prinses van Oranje-Nassau, enz, enz, enz.

Beschikkende op de verzoekschriften ter bekoming van erkenning van de daarin genoemde, voor minder dan dertig jaren aangegane, verenigingen door goedkeuring van hare daarbij overgelegde statuten;

Gelet op de voorschriften der wet van 22 april 1855 (Staatsblad no.32) in het algemeen en op art. 6, tweede lid, dier wet in het bijzonder;

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Justitie van 5 juni 1970, Hoofdafdeling Privatrecht, Onderafdeling Rechtspersonen, nr.ver. 68.560;

HEBBER GOEDGEVONDEN EN VERSTAAN:

de overgelegde statuten der navolgende verenigingen goed te keuren en deze verenigingen mitsdien te erkennen, te weten:

1. enz.
20. Onderwatersportvereniging Duikteam Merou, gevestigd te Arnhem.

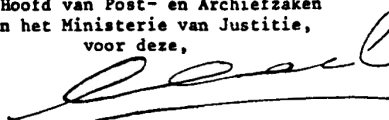
Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit.

Soestdijk, 12 juni 1970

(get.) JULIANA

De Staatssecretaris van Justitie,
(get.) K.Wiersma

Voor uittreksel conform,
Het Hoofd van Post- en Archiefzaken
van het Ministerie van Justitie,
voor deze,

Interview met een erelid

In dit jubileumnummer mag een interview met het oudste, nog actieve erelid niet ontbreken! Want wie weet er nu meer dan Eef Verheijen over het reilen en zeilen binnen onze duikvereniging?

Ik bracht een bezoek aan Eef en echtgenote An om samen de memoires op te schrijven. Herinneringen werden opgehaald; de uren vlogen om!

NOB Logboeknummer van Eef: 8240

In 1975 lid geworden.

In 1976 ontving Eef zijn eerste ster (Echtgenote An werd in dat jaar lid).

In 1977 kwam de tweede ster

Wat waren je eerste herinneringen aan (je lidmaatschap bij) Merou?

“Ik zat samen met Appie vd Kamp en Rob vd Berg in de opleiding.

Mijn eerste duiktrip ging naar Frankrijk voor fl. 85,-, een week inclusief maaltijden.

Toen gingen er nog 35 man mee. Het was bij St. Tropez, een soort vakantieparkje van de Spoorwegen, grote ruimtes met veel kamers en gangen. We maakten alleen maar bootduiken. Toen zag je nog een hoop onder water. Maar het eten was niets. De ene dag bloemkool, de andere dag bloemkoolsoep”.

Wat was voor jou de reden om je bij Merou aan te sluiten?

“Buurjongen Frits Dröge was lid geworden en erg enthousiast. Ik stelde An voor om samen eens te gaan kijken. We zwommen destijds in de Oude Beuk op Valkenhuizen. Er lagen toen wel 40 man in het water: om ruimte te winnen zwom een ploeg boven en een ploeg onder water. An turnde toen. Omdat ze geblesseerd raakte en die sport niet meer mocht beoefenen is zij ook gaan duiken. Mijn zoons zijn ook lid geworden en hebben allebei het brevet gehaald. Verder hebben ze er niets meer mee gedaan. De sfeer was goed, het was gezellig na de training in de bar in Velp. Dat was een oud spoelhuis, van een apotheek, als bar ingericht. Ik heb nog tien jaar de bar gedraaid. Het was altijd druk, zeker 20/25 man. Echt een sociaal gebeuren”.

Hoe heb jij de “evolutie” van de duiksport ervaren?

“We gingen puur met de luchtbelletjes omhoog, er waren geen computers. En natuurlijk geen stabilizing jackets. We doken toen nog met een “postzegeltje”, dat was een soort reddingsvest met een klein flesje eronder. Dat flesje moest je losdraaien en dan blies het vest zichzelf op. Het kon ook minder luxe: gewoon met de mond opblazen. Toen kwamen de “tabata-vesten”, die waren al met een inflator. De decometer droeg je op de arm. Het had een rood vlak en een groen vlak. Als je dieper dan 30 meter was geweest, zat de meter tegen het rode vlak. Hoe “primitief” dan ook: er is bij Merou in die tijd nooit wat gebeurd, want opleiding was toen ook al heel stevig.

Nog leuke anekdotes te vertellen?

“Ik heb veel gedoken met Rob vd Berg en Hans Montfoort. In Slijk Ewijk. Ik had een onderwaterlamp, het was een landingslicht van een heli copter aan een heel lang snoer. Het werkte op 24 volt. Ik had een oude autoband met een plankier waarop 2 accu’s lagen. Die band bleef drijven en ik trok ‘m onder water mee aan het snoer van zo’n 10-12 meter. Het gaf ongelooflijk veel licht. Daardoor trok het veel vis. Op een gegeven moment kwam er een enorme snoek recht op de lamp af. Rob had het te laat in de gaten en het beest schoot vlak langs hem naar boven. Ik zal het verschrikte gezicht van Rob niet snel vergeten!

Als we hadden gedoken, dan gingen we met pak en al samen de auto in om ons vervolgens bij duikmaat Appie om te kleden. Heel vaak stopte hij de auto bij een kroeg en gingen we met duikpak en al de kroeg in. Wij hielden wel van een neutje, maar Appie vroeg altijd om melk.

Bij De Klomp (kroeg/restaurant) gingen we na de paasduik altijd boerenkool eten. Dat was niet altijd in een restaurant, want er waren ook tijden dat An zelf boerenkool maakte. Ik zorgde voor de aardappels, die ik op Schaarsbergen haalde. Soms wel voor 35 personen of meer”.

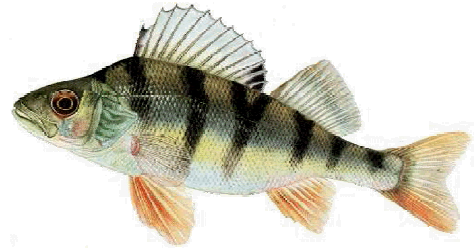

Herinner je je spraakmakende personen?

“Rob van den Berg: we noemden hem de tuinkabouter. In de bar dronk hij nooit uit een glas, want dan sloeg het bier dood. Hij was altijd bezig met spiritualiteit, hebben ook iets moois meegemaakt met Betty van den Oever. Ze had een nieuwe snorkel gekregen, die ze verloor onder water. Toen Rob haar vroeg of ze hem iets van haarzelf kon geven, werd dat een kettinkje. Met het kettinkje in zijn hand instrueerde hij Betty vanaf de kant: na een paar meter zwemmen moest ze een hoekduik maken. En ze kwam boven met de snorkel”.

Wat zijn/waren je favoriete duikstekken?

“Zeeland, natuurlijk. Daar hebben we ook een lange tijd een vakantiehuisje gehad. Wat hebben we daar veel tijd doorgebracht! En het Gat van Hagen (Slijk Ewijk). Omdat het zo mooi en helder was. Veel snoek, destijds lagen er ook auto's onder water, een Fiat, Daf en Ford. Bij het Dafje zat altijd een grote snoek. En Rijkerswoerd, natuurlijk. Dat was onze vaste stek: wisten precies hoe je daar kon duiken. Er lag een zuigbuis in en daar zaten altijd 3 grote baarzen. Met een nachtduik kon je ze makkelijk over de rug strijken, ze vonden dat heerlijk. Er lagen altijd stenen tot 6 meter richting de kant, waardoor je bij een nachtduik makkelijk de weg kon terugvinden.

De mooiste duikherinneringen in het buitenland heb ik aan Bonaire.

Heel gemakkelijk duiken, je kon gaan wanneer je wilde. Het was ook een relaxte vakantie, altijd goed weer. Als de anderen in de middag weer op pad gingen om te duiken zei ik “laat opa en oma maar thuis”. En dan vermaakten wij ons prima bij het zwembad of ik maakte een praatje bij de duikbasis.

Ik herinner me ook de duikvakantie op Lanzarote: stik-gezellig was dat. Frans Sweers had toen de deco-song geschreven, ik heb dat liedje nog steeds ergens liggen”.

Eef en An duiken al even niet meer. De gezondheid van beiden laat voor een sport als deze wat te wensen over. Maar er is geen stel zó betrokken als Eef en An. Ik hoop dat we nog heel lang mooie Merou-verhalen van jullie mogen horen, Eef en An. Jullie zijn Merou.

Wist u dat....

- Merou bestaat sinds 12 september 1960
- De eerste opzegging op 21 november 1961 was (van Ben ter Hall)
- Op 10 november 1966 de heer Lautier een plakavond leiden voor reparaties aan de kikvors pakken van alle merou leden. En dat hierbij de leden werd gevraagd een centimeter, potlood en schaar mee te brengen.
- Merou het landelijke nieuws gehaald heeft op 23 april 1969 (uit de krant; het vrije volk) 22 duikers en 5 van hun vrouwen in het weekend een serie duiken heeft gemaakt in de middelandse zee bij het franse 'le Dramont'
- In 1972 een duiktrip van 28 april tot en met 2 mei slechts 1 snipperdag en 150 gulden kosten
- Op 2 november 1972 de 1^e Merou NOB instructeur Jan Bart van Ewijk was
- Het 15 jarig lustrum op 6 sept 1975 gehouden werd op een boerderij in Duiven met Herman Emmink als spelleider (tv beroemdheid)
- De clubkampioen van 1978 Fred van den Oever met 373 punten was
- In 1983 Merou voor het eerst in Ressen heeft gedoken
- De club verschillende malen een ledenstop kende. En dat die vaak pas na jaren weer werd opgeheven. Bijvoorbeeld van februari 1983 tot augustus 1987...
- Het 25 jarig jubileum werd gevierd met een schitterende ballet act door Merou leden genaamd het Zwanenwater. (Niet te verwarren met de duikstek in Huissen)
- De leden als nieuwjaarsgeschenk in 1987 een watervaste decotabel kregen
- Vakantie in Spanje in 1990 per persoon 626 gulden kosten
- Merou met andere 'Arnhemse' verenigingen al op zoek is geweest naar de Draeck van Gelre, Atlantis, de slag om Arnhem en Baggergaten
- Merou inmiddels een winkel vol kan hangen met kleding, handdoeken etc met het clublogo.
- Merou sinds 1999 online is, sinds 2003 echt digitaal ging en www.merou.nl nog veel meer mooie verhalen en foto's bevat.
- Merou dit jaar 50 jaar bestaat en dat we daarmee één van de oudste verenigingen van Nederland zijn!

Merou door de jaren heen

Stel je voor: 8 mensen om een grote tafel, met daarop, daarnaast en rondom stápels materiaal, verzameld gedurende 50 jaar Merou. Lastig om je te houden aan de opdracht: “verzamel materiaal dat bruikbaar is voor een jubileumboek”, want je komt de meest hilarische, trieste, mooie en memorabele momenten tegen en vraagt je af wat je weg moet doen of wat juist in de archieven bewaard moet blijven.

Otto kreeg de opdracht om materiaal te verzamelen voor het onderwerp “Merou door de jaren heen”. Geweldig om al die namen tegen te komen waar je zoveel over hoort of hebt gehoord. Misschien, beste lezer, bent ú wel de schrijver van een van deze stukken. Hartelijk dank in ieder geval voor de kopij!
(PS: sommige stukken zijn iets ingekort).

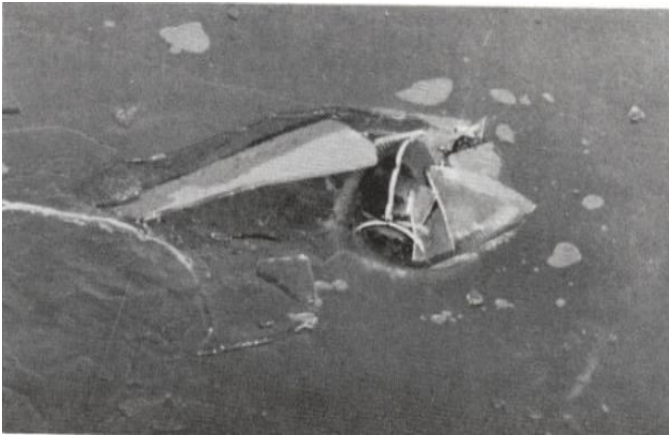
Een eerste moment stamt uit 1969. IJsduiken!

1969 - Onder het ijs in de Kolk van Zevenaar

IJsduiken. een buddylijn is onvermijdelijk. Ik moet eerlijk zeggen, zoiets doet wel prettig aan als je onder het ijs verdwijnt. De eerlijkheid gebiedt te vertellen, dat, wanneer we snel omhoog zouden zwemmen, we de niet zo dikke ijslaag met ons hoofd wel zouden doorboren, voor het geval we zouden verdwalen.

Toen we tot ons middel in het water stonden, was, doordat het water slecht doordringt, van het koude water weinig te bespeuren.

Toen we ondergingen kwamen we in een wereld van stilte die ik zomers nog nooit meegemaakt heb, het had de schijn van een dode wereld, heel vreemd en geweldig beklemmend stil. Alles was volstrekt zonder beweging buiten onszelf, boven je hoofd was ook alles doods' geen rimpeltje' niets.

De uitgeademde lucht verzamelde zich als kwik tegen de onderkant van het ijs. Het was fascinerend er naar te kijken, zo zelfs, dat je het koude water tegen je gezicht niet voelde. Toen we dieper gingen, werd de sfeer nog verhoogd door het diffuse licht rondom. Dit werd veroorzaakt door de ijslaag boven, waardoor geen lichtbanen op konden treden onder water. Grandioos, buiten het geluid van onze automaten was het als in een onwerkelijke wereld.

Toen we bodem onder ons naar boven zagen komen, onderscheidden we tevens de details. M'n maat maakte me plotseling op twee ronde oogjes attent, we zwommen erheen, en plotseling een stofwolk achterlatend ging de paling er vandoor.

Toen we langs afgestorven waterplanten aan het zoeken waren naar eventuele andere vissen, bemerkte ik ineens dat mijn automaat zwaarder ademde. Ik was al aan reserve toe. Een blik op het horloge vertelde echter, dat we al drie kwartier beneden waren.

Toen ik het duimgebaar omhoog maakte, stegen we beide tot we het ijs raakten, een klein duwtje en we waren erdoor. We zwaaiden naar de droogzwemmers, doken weer onder, en zwommen toen op onze reserve precies naar de plek, waar we het water waren ingegaan. (zonder kompas)

Nu was tref deze dag zo, dat de ijslaag dun was, en geen gat gehakt behoefde te worden. Wanneer het ijs echter dik is "ben je verplicht een man bij de bijt te laten staan met een lange lijn in de hand, aan welks andere eind je verbonden bent".

Doe je dit niet, dan is het absoluut de laatste duik die je gaat maken, want een bijt in het ijs terugvinden is perse onmogelijk. Onder het ijs ziet de oppervlakte er in alle richtingen precies hetzelfde uit. Pas op 1 tot 1,25 meter afstand kun je de bijt weer zien.

Onder laatstgenoemde omstandigheden is het ook ongeoorloofd onder water te blijven tot de reserve zich meldt. In ieder geval kan ik je een ijsduik aanraden, probeer nog deze winter Zevenaar eens. Het is werkelijk mieters.

Tussen haakjes, als de duik op zaterdagmiddag plaatsvindt, wordt er vrijdagavond niet gezopen, hè!

Pas op hoor! Lekker om 9 uur naar bed. Ga dan wel meteen slapen, viespeuk.

Ha, fijn, een borrel van ...

Tja. Van wie die borrel afkomstig was: ongetwijfeld van de maker van het spul, maar de maker van deze tekst bleek niet te traceren.

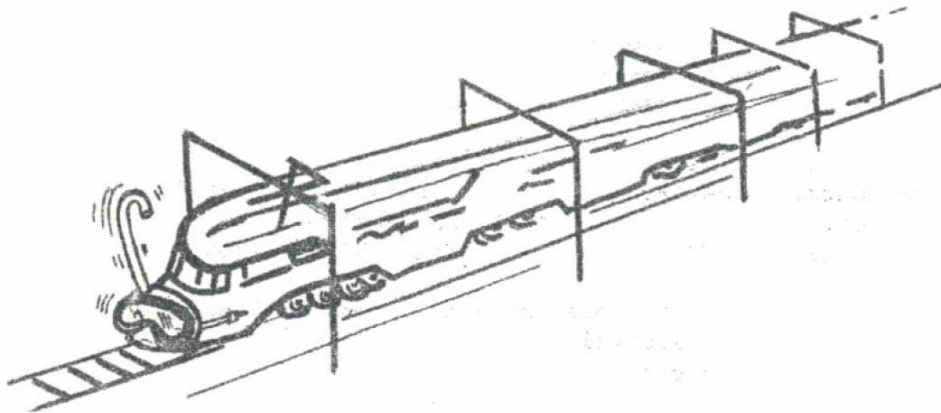
In datzelfde jaar verschijnt het verhaal over de groene murene. Een verhaal waaruit blijkt hoe stoer "wij duikers" zijn.....

1969 - De groene Murene

Hij zat wat breed, met de knieën over elkaar, in de trein naar het westen. Rookte een ongematteerde sigaar en z'n linkerhand lag lui, een beetje vreemd aandoend opdringerig over de asbak. Er zat een groot zwart ingewikkeld soort horloge aan de arm en het was kennelijk de bedoeling dat iedereen in de trein zag dat het er was. Nu vind ik dat de eigenaar van een dergelijke tijdmetre tekort gedaan wordt wanneer hem geen blijk bereikt dat het horloge

inderdaad alom bewonderd wordt. Ik vroeg hem dus hoe laat het precies was. Hij antwoordde dat het zeventien minuten geleden was dat we Arnhem hadden verlaten en dat het, wanneer hij onder water zou zijn, tijd werd om maar weer eens naar boven te gaan. Afwachtend produceerde hij een rookkring. "Ja duiken is een prachtige sport. Wel een beetje gevaarlijk en je moet over een zekere intelligentie en een flitsende besluitvaardigheid beschikken", vertelde hij geheel ongevraagd.

"O ja?", vroeg ik. "Spreekt vanzelf! Stel, ik zwem op veertig meter diepte in de Middellandse Zee en zie plotseling een geweldige Groene Murene. Het beest gaat in het offensief en ik grijp naar mijn kuit". "Kuit?", onderbrak ik. "Ja", vervolgde hij, "daar dragen wij altijd ons mes. Kijk". Van onder een opgestroopte broekspijp ontwaarde ik een mes van het kaliber dat alleen de hopman van onze troep mocht dragen. De trein was in Utrecht. De sportieve reiziger plaatste een fraaie Davy Crocket bontmuts op het hoofd en verliet de trein. Op de plunjezak die hij meedroeg stond als vanzelfsprekend "Tarzan".

Cor de Boer

Tijdens de zoektocht naar leuk materiaal komt Otto de namen tegen van twee "oud gedienden, namelijk Hans Evers en Jan Bart van Ewijk. Hoewel het al meer dan 30 jaar geleden is, zullen velen zich ongetwijfeld de Beuk én de bar in Velp herinneren.

1976 - Herinnering van een pril duikertje

Er was eens een mannetje, dat wilde na jaren en jaren zo graag het zwembad weer eens in. Na enig beraad met een eveneens in het zilte nat geïnteresseerde vriend, besloten zij de stoute schoenen aan te trekken en zo werd een introductie verkregen via een "zwarte Jongen" die een Duikerd was.

Op een woensdagavond togen de vrienden vol verwachting naar 'de Beuk' te Arnhem. In de kleedkamer maakten zij kennis met diverse maten van duikerds, dikke, dunne, lange en korte figuren, die later allemaal Buddy schenen te heten.

Na via adamskostuum in zwembroek gestoken te zijn, werden zij door de eerder genoemde, 'Zware Jongen' in het pierenbad te water gelaten. Na enige theorie, zoals oren en bril klaren, werden zij met iets als luchtflessen + veel lood in 1 meter diep water gezet waar, ere wie ere toekomt, door hun instructeur manhaftige pogingen werden ondernomen om de vrienden zittend te laten verzuipen. Na deze marteling overleefd te hebben, werden zij uitgenodigd voor het nachtleven na de duik in de bar te Velp, alwaar zij verder bedronken werden.

Zo eindigde de avond en begon de training van een aspirant duikerd. Nogmaals dank vrienden! Ik hoop, dat ik voor een volgende episode over training het woord mag geven aan Jan Bart van Ewijk.

Groeten Hans Evers

Het zeelandweekend is al zo oud als de weg naar Zeeland. En zo lang Merou al bestaat. Tenminste, bijna. In 1978 komen we onderstaand verslag tegen. Het 18-jarig bestaan wordt gevierd. Er wordt in het verslag ook gesproken over kinderen die pannenkoeken te eten kregen. Wie zouden die kinderen zijn geweest, zijn er lezers die het zich kunnen herinneren? Ook wordt de barbecue, die in de huidige tijd ook absoluut bij het weekend hoort, genoemd. Destijds was het kok Wim. Nu kok Frans. Zou Wim nét zo fanatiek zijn geweest?

1978 - Zeelandweekend

Het traditionele Zeeland-weekend op de camping "De Vierbannen" is weer achter de rug. Vrijdag 15 september reisden diverse duikers met hun gezin en/of aanhang af naar Zeeland.

Nog dezelfde avond stond de gehuurde gemeenschapstent overeind en werd er gretig gebruik van gemaakt om de drankjes op gemeenschappelijke wijze naar binnen te werken.

Tevens werd hier het duikplan getoond en besproken.

Na de nodige rust werd er zaterdagmorgen al vroeg gedoken in de Oosterschelde.

Het zicht was niet best maar het was toch een fijne duik.

Dezelfde ochtend was er een duik in de Grevelingen gepland bij Zonnemaire.

14 duikers deden er mee.

's Middags was er een duik in de Oosterschelde bij de Plompe Toren. Hier werden we weer eens geconfronteerd met de toch wel verraderlijke Oosterschelde. Het zicht was slecht en ondanks alle nauwkeurige berekeningen bleek er nog een stevige onderstroom te staan waardoor vele duikers verafdreven. Gelukkig was de stroom schuin landinwaarts zodat de duik eindigde met een lange voettocht over de dijk. Toch was dit weer een waardevolle ervaring en benadrukte nog eens duidelijk het belang van een goede conditie en een regelmatig trainingsbezoek.

Weer aangekomen op de camping waren de dames pannenkoeken aan het bakken voor de kinderen maar de alles-etende duikers konden er niet afblijven bleek later.

Ik heb die middag verhalen van kinderen gehoord zo van "Ik heb er 5 op " en "Ik lust er wel 10'. Aan deze verhalen te horen zouden deze kinderen weleens duikers kunnen worden.

In de loop van de middag werden de voorbereidingen getroffen voor de barbecue.

Opperkok Wim verscheen ten tonele compleet uitgedost met muts schort en aanverwante attributen. Nadat de vuren waren aangestoken en alles was voorbereid kon het eetfestijn beginnen. Het vlees was prima en de salade keurig opgemaakt met "MEROU 18 JAAR,'

Daarna werden vuren verplaatst in de tent en werd de avond voortgezet onder het genot van de nodige drankjes en sterke verhalen.

Zondagmorgen een duik in de werkhaven van de Schelpenhoek werd een mooie duik onder de rijk begroeide pontons.

Diezelfde morgen werd er ook in de Grevelingen en bij Dreischor gedoken waarbij door verschillende duikers mooie grote Harders werden gesignaleerd.

Aangezien daarna enkelen de terugreis wilden aanvaarden werd er nog één duikje georganiseerd naar de werkhaven

Resumerend:

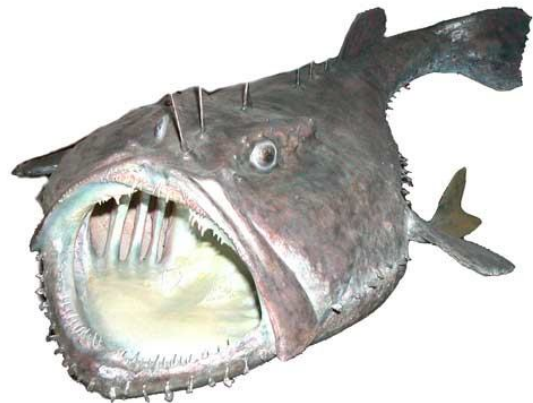
Er waren 20 duikers gekomen die in totaal 59 duiken hebben gemaakt,
De totale duikdiepte bedroeg 692 meter bij een duiktijd van 1950 minuten.
Persoonlijk kijk ik terug op een zeer geslaagd weekend waarbij geen wanklank is
gehoord.

Zo'n weekend levert een positieve bijdrage aan onderlinge relaties.

Mede namens Maarten wil ik iedereen die meegewerkt heeft dit weekend zo te doen
slagen hartelijk bedanken en hopelijk tot ziens op het Zeelandweekend 1979.

Joop Lubach,
hoofdtrainer

*In 1981 Schreef Wim Wolters over zijn
ontmoeting met een zeeduivel. Waar het
tafereel zich afspeelde weten we niet, maar het
moet ongetwijfeld in de Atlantische Oceaan of
de Middellandse Zee zijn geweest want daar
komen ze voor. Hmmm.... Hoe zou ik reageren
als ik zo'n monster zou tegenkomen.....*

1981 - Ontmoeting met een zeeduivel

De alom tegenwoordige bruinwieren wuifden ons een welkom toe toen we in snel tempo
door de koude waterlagen naar de bodem afdaalden.

Op de stenige bodem wemelde het van leven. Garnalen zaten voor hun spleten als
aristocraten, die op een terrasje het drukke verkeer bekijken.

Koningskrabben scharrelden over de begroeide rotsen op zoek naar een lekker hapje,
terwijl de hele visbevolking ons uitnodigend tegemoet zwom.

Zeeanemonen gaven de bruine rotsen een fleurig aanblik en boven ons reikte een
glinsterend snoer van luchtballen naar de overvolle wereld.

Het dak van de eeuwige woelige zee veranderde de felle zonnestralen in een diffuus
licht dat van alle kanten vandaan scheen te komen.

Meezwemmend met de stroom lieten we het prachtige onderwater landschap op ons inwerken. Plotseling trok mijn vrouw aan mijn arm en opgewonden wees zij naar de bodem.

Op de grond lag een schuine vorm die ik op het eerste gezicht voor een enorme octopus hield.

Toen ik mij echter liet zakken, ontdekte ik de monsterlijke vormen van een zeeduivel die met zijn grote glazige ogen ons opletend in de gaten hield.

Het dier tartte vrijwel elke beschrijving, door zijn nachtmerrieachtig uiterlijk.

De onderste helft van zijn muil stak ver onder zijn vette bovenlip uit en lag als een mansbakje van een orgeldraaier op het strand. Rijen vlijmscherpe tanden zorgden ervoor dat we ons niet te dichtbij waagden.

Bovenop zijn kop stonden vijf grote stekels, die dreigend werden opgezet toen wij naast hem op het zand gingen liggen om deze gril van de natuur op te meten.

De duivel bleek iets meer dan 1,80 meter lang te zijn wat voor deze dieren erg groot is, want gewoonlijk zie je ze tot + 60 cm.

Het gehele lichaam was afgezet met franjeachtige lobben die zachtjes heen en weer wiegden in de inmiddels sterkere stroom. Een eigenaardigheid van deze beesten is het hengeltje met het vlaggetje dat vlak achter de ongelooflijk grote bek staat.

Dit vlaggetje dient namelijk als aas voor de kleine visjes die op het menu staan van de zeeduivel.

Al met al was het een fantastische ervaring en als men een zeeduivel tegenkomt, is het meer dan de moeite waard om hem rustig te bekijken.

Wim Wolters

Én ja hoor! Daar is ie dan! Merou blijkt een traditie-getrouwe vereniging. In 1982 vinden we een notitie over de boerenkoolduik. Inmiddels is die traditie ietwat gewijzigd in een Stampopotduik, maar hoe dan ook: Hollandser kan niet!

1982 - Boerenkoolduik

Nadat we voor de tweede keer verkeerd waren gereden arriveerden we om 1 uur op de camping.

De OW-oriëntatiewedstrijd was al begonnen en Hans Evers had het spits afgebeten. Aangemoedigd door de talrijke supporters, probeerde hij net zijn listige spiegeltje naar de le plaats te zwemmen, wat hem helaas niet lukte.

Dat het niet alle supporters duidelijk was dat er onder water weinig te horen was van de aanwijzingen, bleek toen Joop Willemsen aan de beurt was. want hoe hard Miep ook schreeuwde, Joop trok zich niets van de aanwijzingen aan maar gelukkig kon Joop zelf de weg ook wel vinden.

Alleen was het jammer dat hij eenmaal onrechtmatig boven kwam, omdat hij het verschil niet hoorde tussen het kloppen van zijn hart en het kloppen op de boot. Het was maar goed dat hij een behoorlijk eind van de kant verwijderd was, zodat niemand zijn verwensingen kon horen, want die zullen wel niet mis geweest zijn. De vrouwelijke deelnemers werden nog eens extra aangemoedigd door Maria om de mannen voor te blijven en een prijs in de wacht te slepen. Dat de moeite niet vergeefs was, bleek bij de prijsuitreiking. Margriet had ook een prijs gewonnen, en wel de poedelprijs.

Na de oriëntatie-wedstrijd werd begonnen met de diawedstrijd. Er waren dia's ingestuurd, en na de stemming bleek Wim Wolters de winnende dia gemaakt te hebben. Na de dia's kwam datgene waarvoor de meesten gekomen waren, de boerenkoolmaaltijd!

Dat de boerenkool ook deze keer goed smaakte bleek uit de stilte tijdens "la grande boeuf".

Na de overvloedige maaltijd werd de kinderbingo gestart onder leiding van Joop Lubach.

Dat ook kinderen zich kunnen vergissen in de getallen bleek toen Albert en Dick een gulden moesten betalen voor een valse bingo.

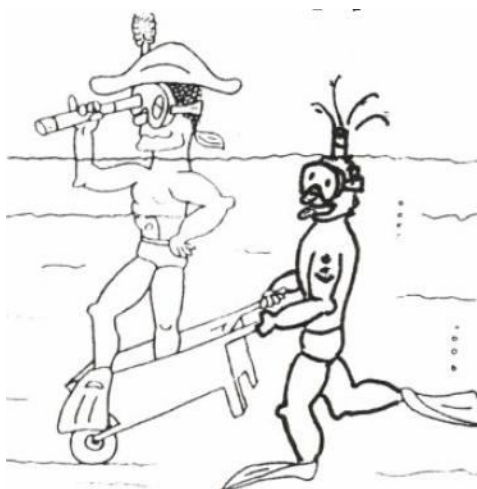
Na de kinderbingo werd de grote bingo gedraaid, en evenals vorig jaar werd de hoofdprijs, de taart gewonnen door Ingrid. Na de bingo ging iedereen naar huis en kan de evenementencommissie terugkijken op een geslaagde boerenkoolduik.

Ino en Wilma de Gijssel

Twee jaar later wordt de Nacht van Ede georganiseerd. Betty van den Oever schrijft hier een leuk stukje over. Het begint wat abrupt, maar dit is wat we hebben.... We wilden het jullie niet onthouden. Misschien dat het sommigen onder ons stimuleert om ook 'ns zoiets te organiseren....?

1984 - De duiknacht van Ede

Om 02.00 uur verschijnt de enige echte senioren ploeg aan de start. Deze ploeg bestond uit: Hans Evers, Fred v. Ingen, en An en Eef Verheijen. Zelf ben ik erg zenuwachtig en je leeft toch mee. Ik zwem niet eens mee, maar we begonnen met het onderdeel overall aantrekken, deze moest onder water uitgedaan worden. Ons volgende onderdeel was kwartet breathing met 1 snorkel. Daarna moest er onder water gepuzzeld worden. Per paar kreeg je een zakje met letters en een magnetisch bordje, onder water moest je de woorden "Duiknacht van Ede" vormen.

Toen kreeg je het kruiwagen lopen, daar was op geoefend dus dat liep gesmeerd. Van de kruiwagen gingen we naar de hindernisbaan met aan het eind het volgende onderdeel.

Een groot zeildoek was onder het wateroppervlak geplaatst en daar moest je zo vlug mogelijk overheen glijden, op de buik, dat was erg leuk om te zien. Op naar de laatste drie onderdelen, die erg zwaar waren om achter elkaar te doen, dus nog even doorzetten. Het laatste onderdeel was meer denken aan een borrel die we zouden drinken na afloop dan pogingen te doen om op dit onderdeel nog een paar puntjes te pakken.

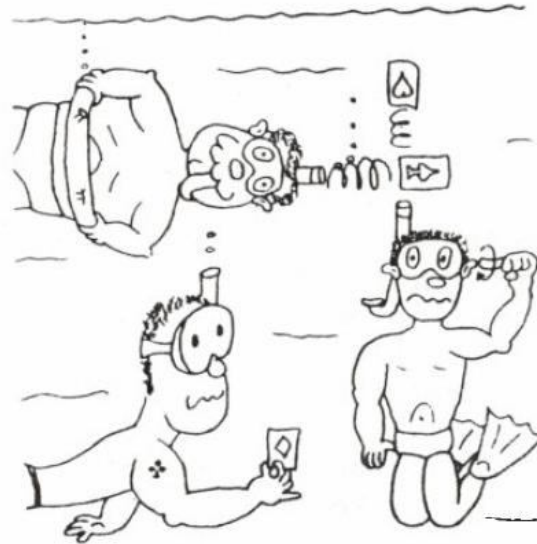
Bij het blokjes lood opduiken waren de heren geweldig: 57 stuks, bijna het hoogste aantal, (het max. aantal was 61 stuks) dus geweldig.

Na een half uur kwamen de punten op het bord te staan; een gedeelde 3e plaats, dat was erg spannend, want er kwamen nog 20 ploegen aan de start- om 20.30 uur werd de uitslag bekend gemaakt, veel spanning maar die werd al vlug gebroken met de mededeling dat de senioren ploeg van Merou de le prijs had gewonnen.

Deze prestatie werd beloond met een mooi schilderij; een nieuwe aanwinst voor de bar. De herenploeg werd 4e, dat een geweldige prestatie was, maar helaas werd dit niet beloond met een prijs.

Na de prijsuitreiking kregen de ploegleiders voor alle deelnemers een flesje wijn, speciaal voor de Heiduikers gebotteld, weer een leuk cadeau van de heiduikers, die er iedere keer in slagen iets origineels te bedenken. Al met al een heel geslaagde dag, met een goed eind.

Betty van den Oever

Een actief clubje, Merou. Nergens te beroerd voor. Zelfs als het niet om duiken, maar enkel om water en nat worden gaat. Hoe verzin je het: een "luie-lange-afstandstocht"!

1986 - Luie-lange-afstandstocht

Tijdens het Zeelandweekend, op een zonnige zondagmorgen op de dijk langs de Oosterschelde werd het besluit snel genomen. Allemaal zouden we meedoen aan de luie-lange-afstandstocht die op 21 september werd georganiseerd door de Deventer duikclub "Jacques Cousteau". Dat betekent: je op een drijvend voorwerp mee laten voeren door de stroom over de IJssel van Gorssel naar Deventer.

De ideeënstroom kwam al direct op gang, met allerlei fantastische' maar praktisch niet uitvoerbare voorstellen. Vooral het brein uit Bemmels was goed op dreef.

Dinsdagavond in de bar gingen ze vrolijk verder en omdat het thema dit jaar "vis" was, besloten ze tenslotte een aquarium te maken met daarin een paar liefvallige zeemeerminnen en de rest van de club zou er als hengelaars omheen drijven.

Met verbazingwekkende werklust en verbluffende snelheid werd een caravan omgekeerd en omgetoverd tot een schitterende viskom. De dames gingen aan de slag met schaar, naald en draad, maar het resultaat bleef geheim tot het moment van vertrek.

Het was prachtig weer toen we op zondagmorgen in Deventer onder het genot van een bekertje koffie kennis maakten met de duikclub "Jacques Cousteau" en nieuwsgierig gluurden we naar wat de andere verenigingen aan drijvende obstakels meebrachten. Daarna ging alles in een lange stoet naar een parkeerplaats aan de IJssel waar men in zijn duikpak dook en vol verwachting (in taxi-busjes) naar Gorssel werd vervoerd. Daar was het aan de oever een drukte van jewelste en na enige tijd werden er allerlei kunstwerken zichtbaar. Om 2 uur klonk het startsein en iedereen begaf zich te water. Voorop het vlaggenschip, tevens bar en biervoorraad, gevolgd door een echt reddingsvlot dat omgetoverd was tot een vrolijke vis waar de Bevers uit Nijmegen

onderdak in vonden, een reusachtige zwarte haaienvin van Gelre-Sub, waarvan iedereen verwachtte dat hij bij het eerste windje zou gaan liggen, maar er toch snel en fier vandoor ging, een iglo - waarschijnlijk voor als het ijs en ijskoud zou worden - en ons aquarium met twee lieve zeemeerminnen en twee kikkertjes erin. En verder veel, heel veel autobanden. Dat alles onder toezien van twee schepen van de rijkspolitie en van Rijkswaterstaat en nog twee begeleidende boten.

Na een wandeling door de stad en een bezoek aan een terrasje (niet iedereen dobberde mee) besloten we om vier uur poolshoogte te gaan nemen en toen we in de buurt van de kade kwamen, bleken ze in aantocht te zijn want alle hoofden van de mensen daar waren stroomopwaarts gericht. We kwamen net op tijd om de eerstelingen in hun autobanden onder de brug door te zien komen, gevolgd door het grotere spul. De iglo had de stomme pech om met de finish in zicht tegen de kademuur onder de brug te knallen en dreef in tientallen stukjes verder. Het onderstel bleek in ieder geval solide genoeg. Heel wat sportieve duikers maakten van de gelegenheid gebruik om van de metershoge brug in het water te springen' iets wat de rijkspolitie niet zo erg leuk vond. Ook het aquarium van Merou had de tocht goed overleefd, hoewel men het pak en de keel niet droog had gehouden.

Het was vreemd dat iedereen zichtbaar vermoeid zijn spullen op de kant sleepte. Maar die vermoeidheid was snel verdwenen onder het genot van een heerlijke barbecue bij het clubhuis van de organiserende club. Tot overmaat van verrassing bleek Merou de eerste prijs in ontvangst te mogen nemen, op de hielen gevolgd door de haaienvin op de tweede plaats en de Bevers op de derde plaats. Toen we thuis kwamen zijn we met rode oortjes van de zon, de wind en het plezier (?) snel het bed ingedoken.

Het volgende rekensommetje is een Merou-klassieker en dat zal ie altijd blijven. Albert Verweij, die niet te beroerd is om je om de tuin te leiden én wel houdt van een glaasje wijn, lekker met z'n buddy's op een terras ergens in Spanje, Egypte, op Madeira of elders, krijgt die wijn gewoon gratis. Hoezo? Lees maar.

1992 - Gratis wijn

Albert rekeet voor waarom de wijn gratis is:

1 fles wijn (1 liter) kost 130 peseta's
4 mandfles wijn (4 liter) kost 390 peseta's
3 flessen van 1 liter kosten 390 peseta's,
dus de eerste liter van de mandfles is gratis.

Op de mandfles zit statiegeld, te weten 200 peseta's.
Dit is $\frac{3}{4}$ van de inhoud, dus 3 liter.
De eerste liter was al gratis, dus de hele fles was gratis.

De hele week is er dus gratis wijn gedronken.

*Als duiker hebben we er allemaal aan moeten geloven:
eens is de eerste keer. Weten jullie nog hoe dat voelde?
Zestien jaar geleden ging Inge voor de eerste keer onder.
Fred van den Oever was haar buddy. Als je het leest is
het goed dat we "de eerste keer" wat vaker overdoen. Een
buddycheck wil er nog wel eens tussendoor schieten.
Gewoon. Omdat je elkaar zo goed kent. Maar een ongeluk
zit in een klein hoekje. Onlangs doken Theo en Inge in
tropische wateren zonder check. FOUT!! Na vijf minuten
kwam Theo bij Inge langs om lucht te lenen. De
bootsmannen hadden Theo een lege fles gegeven.....*

1994 - Mijn eerste keer

Een gloednieuw pak. 4 °C, enthousiasme. De bibbers (en niet alleen omdat het koud was). Één slak (en verder niets) die niet vooruit te bewegen was. Dit zijn de sleutelwoorden van mijn allereerste buitenduik die op 20 maart plaatsvond bij Ressen.

Het was wel erg, hoor. Waar ik nog het meest benieuwd naar was, was of het echt zo koud was als iedereen vertelde. Helaas.

Ik moet jullie teleurstellen. Geen kou gevoeld, mijn pak zit perfect. Maar voordat we het water ingingen; eerst een buddycheck. Noodprocedures doornemen en vooral: zit het bij mijzelf allemaal wel goed? Ook in het zwembad was ik er al goed in. De fles zat na de oefening regelmatig zo'n beetje op mijn buik om maar niet te spreken van de loodgordel die ook regelmatig een behoorlijke verhuizing onderging.

Aan het begin van de duik bij het kille Ressen zat alles nog redelijk op z'n plek. Mijn opmerking wat dat touwtje was in Fred zijn zak gaf enige hilariteit: "Dat is geen touwtje. Dat is een buddylijn". Nou ja, jullie hebben het ook moeten leren. En toen dus het water in. Eventjes erg koud op het voorhoofd en om mijn mond, maar mijn moeder zei al vroeger: "Je bent niet van suiker", en dat hield ik mijzelf maar voor. Na 25 minuten onder water te hebben vertoefd (geen vissen, geen kreeften, een beetje zicht en veel waterpest) werd het tijd om de oever op te zoeken. Valt lang niet mee met die ellendige flappen ("vinnen" schijnen ze te worden genoemd).

Ik denk dat het nog wel even duurt voordat ik me net zo snel "duik-klaar" maak als jullie, maar ik ben van plan om jullie snel op te volgen. Ik ben één van de gelukkigen die binnenkort meegaat naar Lanzerote en hoop daar veel duikervaring op te doen. Mijn eerste duik is achter de rug. Een hartstikke leuke duik, mede door alle enthousiaste "meer-ster-duikers" die op de bewuste koude zondag voor ons klaarstonden. Fred, als mijn buddy gedurende mijn eerste duik, wil ik je hartelijk bedanken. Ik vond het een hele ervaring en vergeet het vast niet meer!

Inge Wildenbeest

Natuurlijk is duiken geweldig. Relaxed en heerlijk verfrissend. Maar dat het soms een keer fout kan gaan, daar moeten we ook rekening mee houden. In het AMC in Amsterdam kunnen duikers worden behandeld. In 1996 vond een aantal leden het tijd om daar 'ns een kijkje te gaan nemen.

1996 - Dagje deco

Met 17 deelnemers hadden we zondag 22 juni jl. een ontzettend interessante, leerzame maar ook leuke dag. Voor het eerste gedeelte reden we naar Amsterdam, naar het AMC, wel te verstaan. Niet echt een plek waar je normaal gesproken uit je dak zou gaan, maar wel de plek waar we goede uitleg konden krijgen over hyperbare geneeskunde, voor ons als duikers niet onbelangrijk om daar ook eens iets meer over te weten te komen.

Je zou zeggen dat een uitleg van twee uur over de decotank slaapverwekkend was. Niets bleek minder waar. Bert Kelder, een van de medewerkers van de afdeling hyperbare geneeskunde wist alles op zo'n leuke en ongedwongen manier te vertellen, dat iedereen zo'n beetje aan z'n lippen hing. Want we mogen wel denken dat wij als duikers bij duikongevallen door het inademen van 100% zuurstof onder druk kunnen herstellen, vooral is de decompressietank bedoeld voor mensen met ernstige wonden, gangreen en koolmonoxidevergiftiging. Uiteraard ging Bert ook in op de diverse behandelingen bij duikongevallen.

Daarna mochten we zelf ervaren wat het "duiken" op 15 meter in een decotank met je doet.

We werden opgesloten in de tank (zie bijgaande foto) en daar gingen we. Op het scherm kon je zien en voelen (klaren!) hoe de druk werd opgevoerd.

Toen we op een druk van 1,8 bar kwamen begon onze stem te vervormen, erg grappig om dat mee te maken, natuurlijk merk je zoiets onder water niet!

Na deze bijzonder leuke uitleg ging de reis terug naar Arnhem, waar we zouden gaan duiken in één van de nog te definiëren plassen, toen het weer plotseling begon om te slaan. De hagelstorm was ons (gelukkig) net voor geweest, maar had een ravage achtergelaten op de snelweg. Nog steeds onweerde het behoorlijk dus besloten we om niet te gaan duiken maar direct naar onze derde activiteit door te rijden: de barbecue, in huize van Helvoirt. Cees en Jolanda, super bedankt voor de gastvrijheid want ook dit bleek erg geslaagd. Het weer sloeg weer om naar stralende zonneshijn en we konden buiten genieten van het heerlijke vlees, als vanouds natuurlijk gebraden door onze Merou-kok Frans.

Iedereen was het er mee eens: wát een leuke dag en ook: wát een opkomst!

Inge Wildenbeest

Vele jaren zijn alle Merou duikvakanties goed vastgelegd voor het nageslacht. Erg leuk om na de vakantie tijdens een reünie de foto's en verslagen weer met elkaar door te nemen. Om er voor te zorgen dat het niet altijd op dezelfde mensen aankwam, werd tijdens één vakantie besloten om per dag iemand aan te wijzen die het verslag verzorgde. Dit verslag kende vele variaties. Hieronder het verslag van maandag 3 mei 1999 in dichtvorm.

1999 - Verslag van een duikdag in Egypte

Vandaag is het dus onze beurt
Maar lieve mensen, niet getreurd
In de vorm van een gedicht
Wordt deze dag nu toegelicht:
Met een ongewassen kop
Zoeken wij het ontbijtje op
Ondanks 't heerlijk Egyptisch brood
Lijkt iedereen halluf dood
"Komt van 't weer", zullen we maar zeggen
Niets valt hier meer uit te leggen

Spullen worden aan boord gebracht
Daardoor werd 't "lijn-systeem" bedacht
Blote voeten is aan boord het beleid
Je schoenen kun je in het kratje kwijt
Lichamen worden ingesmeerd
De factor inschatten gaat nog wel 'ns verkeerd
Zie Ino in de zon creperen
De Whiskey begint spontaan te flamberen!
Witte hand op rode dij
Vertel eens, Willem, hoe slaap jij?
Dan op weg met de Shams vier
Naar duikstek Gamul Kebi(e)r

Van het koraal en mooie vissen
Willen we geen momentje missen
Na een uurtje rond te zwerven
Zijn we helaas weer op reserve
Na 't moeizaam beklimmen van de trap
Wacht op ons de warme hap
Snorkelen, snurken, slapen, zonnen
Aan ons boek zijn we nog niet begonnen
Na de rust volgt de tweede duik
Dat is algemeen gebruik

Dan komt de briefing van Jeanette
Albert, heb jij goed opgelet?
Riffie aan de rechterhand
Op naar het beloofde land
Dan: het pak-aantrek-ballet
Waar op uitvoering en techniek wordt
gelet

Dan volgt 't onbeschrijfelijke moment
Dat iedere duiker zeker kent:
De stress stroomt langzaam uit je pak
Je bent relaxed en op je gemak

Bij het hotel weer aangekomen
Wordt het zwembad ingenomen
Met onze eigen dompelaar
maken wij de koffie klaar
De Egyptische muziek is niet om aan te horen
En probeert onze middagrust te verstoren
Na het douchen volgt een lopend buffet
De kok heeft iets lekkers klaargezet

Na het eten zitten we weer in een kring
En nuttigen één (?!) versnapering
Een serieuze discussie, een jolig gesprek
Kortom: aan gezelligheid geen gebrek
Uit de boxen klinkt nog Egyptisch geschreeuw
Langzaamaan volgt steeds meer gegeeuw
Voor velen is het de hoogste tijd
We zien elkaar weer bij het ontbijt!

door Inge & Jacqueline

Waarvan acte.....

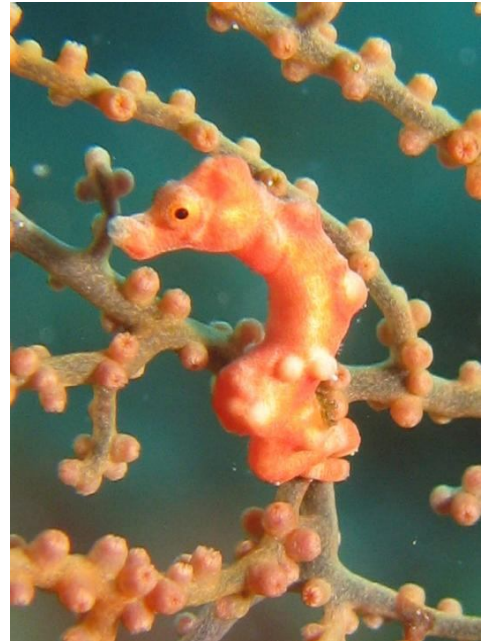
De duikvakanties worden door de jaren heen steeds exotischer. Was het eerst Spanje, daarna volgt Egypte, Madeira, Antillen, Filippijnen, Malediven. Paulien en Lars zijn ook van die wereldreizigers. Een kreeft: ok. Maar wild worden ze van die schattige, enige ieniemienie beestjes....

2009 - Pygmeeverslaving

Als kind krijg je van je ouders te horen dat je met de kleine dingen des levens genoeg moet nemen. Het spreekwoord: "wie het kleine niet eert is het grote niet weert", komt in menig opvoeding veelvuldig voor. Zo ook in die van mij. Het is een prima devies om naar te leven. Dit geldt natuurlijk ook voor onder de zeespiegel.

Menig duikerhart gaat sneller kloppen bij de gedachte aan groot. Mijn duikerhart zit vreemd genoeg toch anders in elkaar. Alles wat kleiner is dan 5 centimeter heeft onderwater mijn interesse. Slakjes, krabbetjes en kreeftjes in het klein, daar gaan bij mij de barretjes vlug vandoor de fles. En met als klap op de vuurpijl natuurlijk het ultieme pygmee gevoel... met pygmeezeepaardje.

Zo ook deze vakantie. Op Magic Island is klein hetgeen wat de klok slaat en natuurlijk mag het pygmee zeepaardje niet ontbreken. Vol verwachting klopt mijn hart als we onderduiken. Zal hij of zij er nog zitten? Vol spanning kijk ik hoe Manuel de koraalwaaier voor mij uitkamt. Hij kijkt naar me op en wenkt me te komen. Hij steekt drie vingers op naar me. Drie, ik kan mijn geluk niet op. Vol enthousiasme begin ik de prachtige schepsels vast te leggen met mijn camera. Nu zijn Pygmee zeepaardjes erg klein maar o zo eigenwijs als het gaat om te fungeren als fotomodel. Na flink wat gemopper mijnerzijds en veel foto's heb ik er toch een paar bij die me aardig lijken. Eenmaal boven water bekijk ik snel mijn foto's en wat blijkt, ik ben verliefd! Zeg nu zelf is het geen schatje?

Pauliene van Strien
Pygmeeverslaafde

Vijftig jaar Merou. We zouden nog wel vijftig boeken kunnen vullen!! Voorlopig houden we het bij vijftig bladzijdes. Nogmaals alle schrijvers heel hartelijk bedankt. Wat zijn de onderwerpen over vijftig jaar? Heeft dan iedereen een onderwaterscooter waar we 100 meter mee onder water kunnen? Dan zijn pygmee zeepaardjes niet meer bijzonder. Dan willen we grote, vleesetende monsters ontdekken, op de bodem van de oceaan.... Ach. Als ik er over nadenk blijf ik liever even bij het heden. Slakjes en zeepaardjes zijn prima...

Merou: what's in a name

Voor de trouwe leden onder ons is Merou niet zo maar een naam, het is een naam geassocieerd met een fijne hobby c.q. sport die samen met een aantal gezellige duikvrienden wordt beoefend. Omdat we als vereniging 50 jaar bestaan moet iedereen toch eigenlijk wat meer over de naam Merou weten. Als je naar ons logo kijkt zie je een vis met een duikuitrusting. De vis lijkt niet alleen op een tandbaars, het is er ook een! Merou is dan ook het franse woord voor tandbaars. En als je het in Frankrijk hebt over de merou, heb je het over de “merou brun”, *Epinephelus Marginatus*, in oude boeken *Epinephelus Guaza*. Voor de anglofielen onder ons: “Dusky Grouper”.

De merou staat voor het Franse symbool voor de Middellandse zee. Het is een zeer populaire vis om onder water met een speer op te jagen; het onderwaterspeervissen. Dat heeft een aantal redenen: Hij is traag, groot, niet schuw, leeft in rustig water, smaakt uitstekend en komt voor op vaste plaatsen. Een makkelijke vangst dus met veel opbrengst. Bij mijn beste weten komt ook onze vereniging, net als de meeste "oude" duikverenigingen voort uit een onderwaterjagersvereniging. Wij waren oorspronkelijk een dependance van de Amsterdamse onderwaterjagersvereniging. Onderwater jagen stond voor speervissen. Duiken met perslucht met een fles en met een trimjack is een franse uitvinding (de bekende natuurvorser Jacques Cousteau heeft dit ontwikkeld). Dus toen er in Arnhem een zelfstandige duikvereniging werd opgericht was de naam van de speervissersvis bij uitstek, op zijn Frans, niet vreemd om te gebruiken. Merou is dus niet alleen bij ons in de vereniging een populaire naam, ook in Frankrijk is het goed scoren. Nu lijkt het leuk om populair te zijn maar dat is voor de merou zelf niet het geval. Daardat hij relatief makkelijk te vangen is, goed smaakt en speervissen in de Middellandse zee nog steeds populair is, gaat het zo slecht met de merou dat hij op de internationale rode lijst als "endangered" staat. Hij wordt bedreigd met uitsterven! Dat heeft ook te maken met de langzame en aparte voortplanting. Alle jonkies die geboren worden zijn vrouwtjes. Ze groeien niet snel maar wel gestaag.

Na ongeveer 5 jaar zijn ze paarrijp, ze zijn dan tussen de 50 en 80 centimeter, groter worden de dames niet, althans niet als vrouw. Tussen de 9 en 16 jaar en boven de 80 cm transformeren de ladies naar man! De nieuw gevormde heren kunnen tot zo'n anderhalve meter en 60 kilo uitgroeien en tot 50 jaar oud worden. Hoe toepasselijk nu voor onze vereniging, al hoop ik dat onze Merou veel ouder dan 50 mag worden.

Nu is de paring ook niet een simpel boy meets girl en hoppa. Nee, de geslachtsrijpe dames en heren gaan ook nog naar vaste stekken om te paren. Daar komen tientallen merous bij elkaar, op iedere 7 vrouwen is er één man beschikbaar. Deze grote mannen bakenen een territorium af en ontvangen dan een aantal dames, per toerbeurt. Deze vaste paarplekken zijn ook bij de vissers goed bekend, dus je voelt het al, daar is snel veel vis te vangen, met de grootste mannetjes het best in beeld.

Gelukkig is het verspreidingsgebied van de Merou groot. Naast de hele Middellandse zee komt hij voor rond Spanje/Portugal, rond Afrika tot aan Mozambique en is er een gescheiden tweede populatie voor de kust van Brazilië. Hij heeft een voorkeur voor een rotsige omgeving. Helaas gaat het overal slecht met hem en is er op sommige plaatsen nog maar 5 % van de oorspronkelijke populatie over. Een lichtpuntje dient zich aan bij de Fransen. Daar is een aantal jaar terug een verbod afgekondigd op speevissen in de MPAs

(Marine Protected Areas) dat tot gevolg heeft dat daar de aantallen weer groeien. De Merou is een vis met zeer sterke maagsappen. Dat stelt hem in staat schaaldieren en krabben en kreeften met huid en haar te verslinden en te verteren. Je kunt je voorstellen dat zo'n grote man probleemloos een forse kreeft naar binnen werkt. Aan voedsel is er voor ze geen gebrek. Hoewel ze op de rode lijst staan kwam ik ze op internet bij een vishandel tegen als geelpens klipkabeljauw, met wel een foto, op ijs, van een merou brun. Ook was de oude Latijnse naam gebruikt. Niet kopen dus, eerst duurzaam beheren. Ook op de vakantie in Italië of Frankrijk niet bestellen, zelfs niet bij Auberge du Merou, Calanque de Niolon, 13740 Le Rove, France. Nu waren de waarderingen over dit restaurant ook niet om naar over naar huis te schrijven. Ik snap dus prima waarom het jubileundiner ter ere van 50 jaar Merou niet daar, maar in ons eigen Zeeland wordt gehouden.

Cees van Helvoirt

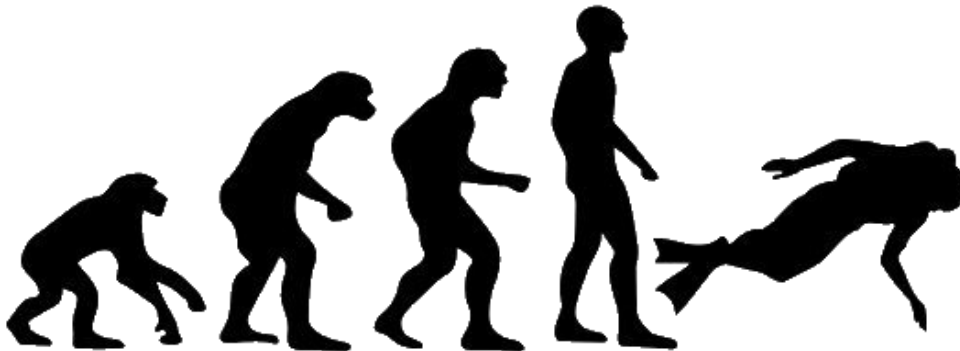
Merou in evolutionair perspectief

Waar gebeurd... (maar tot vandaag nooit ten volle begrepen)

De mensch is een prachtig wezen. Een stevige ruggengraat (ontbreekt bij een enkeling), goed stel hersens (ontbreekt bij meerderen), benen om op te staan, longen om te ademen. Maar zo is het niet altijd geweest.

Homo sapiens, wij allen, zal ik maar zeggen, zijn niet zomaar vanzelf ontstaan. Wij nemen een uiterst unieke positie in, ontstaan in vele eeuwen evolutionaire processen. In deze kleine wetenschappelijke beschouwing zal ik trachten dit proces helder te schetsen en ook een achtergrond geven voor de vele verhalen en feiten die tijdens ons jubileumweekend de revue passeerden.

Wat onderscheidt de mensch van de dieren? Ergens ver weg in de tijd kropen de waterdieren het land op, vinnen werden poten, kieuwen werden longen. Evolutie volgens Darwin. The survival of the fittest.

En ziedaar, het landdier dat de kust opkroop, richtte zich op, ging op zijn benen staan, leerde instrumenten bedienen... Een ademautomaat bijvoorbeeld, en een trimjacket. Hoe prachtig zit de natuur in elkaar... de mensch kon weer terug naar zee.

In de loop van ons jubileumweekend werden vele op het eerste gezicht onbegrijpelijke verhalen opgediept. Een kleine greep:

- Duiken zonder lood en verbaasd zijn dat je niet beneden kwam...
- Of juist verbaasd zijn dat een duiker zonder lood wel beneden kwam...
- Fles niet open doen
- Mondstuk niet in de mond bij het springen
- Duiken zonder vinnen
- Te water met lucht voor tien minuten in je fles ('en ik had net lucht gehaald')
- Duikbril laten liggen aan de waterkant en er dan ook nog overheen rijden
- In slaap vallen op de WC (dan wel met de arm in de pot)
- De parabel van de heer P. Nus
- Duiken met logboek (dat wil zeggen, mee naar beneden nemen)
- Kokend water in je duikpak (voor de warmte)
- Plassen in je duikpak (ook voor de warmte)
- Brood halen in je duikpak (voor de droogte)
- Zonder water de boot in gaan (op het droge dus)

Geachte lezer, u begrijp het, de lijst van onlogische acties is eindeloos en zal zeker tijdens de lustrumreceptie aangevuld worden uit ons collectieve geheugen.

Maar, zo vraag ik de aandachtige lezer, hoe kan het ook anders? Welk wezen gooit een hele ontwikkelingstheorie op de schroothoop? Van zeedier, naar landwezen groeien om dan vervolgens met veel moeite (duikuitrusting) en pijn (lid zijn van Merou) terug te kunnen gaan naar waar hij begon.

Elke stommiteit (ja zelfs van ...) is in dit licht te begrijpen. Toch?

Hermien Wolters

Duiken door de jaren heen

Nog steeds is de duiksport voor velen een geheimzinnige sport. “Hoe diep duik je”, “Zijn vissen niet eng”, “Hoe lang kun je met “zuurstof” (..) onder water blijven” zijn kleine selecties uit de vele vragen die je als duiker gesteld krijgt.

Voor ons gesneden koek. We duiken nét zo makkelijk de plons in en genieten alsof we in het water geboren zijn. Met de meest luxe apparatuur maken we het ons onder water zo comfortabel mogelijk. Maar nog niet eens zo lang geleden hadden we geen Nitrox of stabilizing jackets, laat staan een duikcomputer.

Ergens, in de vijfde eeuw voor Christus, worden de eerste Griekse duikers genoemd. Vooral om zo onopvallend mogelijk schepen aan te vallen. Pas rond 1500 wordt de naam “scuba” geïntroduceerd; Leonardo da Vinci ontwerpt de eerste Self Contained Underwater Breathing Apparatus.

De persoon die we allemaal als duiker kennen, bestudeert rond half 1600 de natuurkundige eigenschappen van perslucht: Robert Boyle.

Een eeuw later wordt de caissonziekte door Paul Bert, een Franse natuurkundige, onder de loep genomen. De ziekte wordt zo genoemd omdat bij het bouwen van de Brooklyn Bridge in New York vele arbeiders ziek werden doordat ze lange tijd in hogedruk caissons hadden gebivakkeerd.

In de 20e eeuw maakt het duiken een vlucht door en worden duiktabellen ontwikkeld.

Begin 1900 wordt Jacques Yves Cousteau bekend met het maken van een van de eerste onderwaterfilms. En over Jacques Cousteau gesproken: weten jullie dat er in Sanary-Sur-Mer, tussen Toulon en Marseille, een heus Internationaal Duikmuseum staat? Albert Verweij, een van onze gerespecteerde leden, is daar deze zomer geweest.

Back to the good old times!

Onder meer is daar ook een van de eerste Vesten, het fenzi-vest, te bezichtigen.

Natuurlijk werd er “vroeger” ook al rekening gehouden met de slechtziende duiker. Gewoon een paar lenzen in je bril stoppen!

Neopreen wordt in de jaren '50 ontwikkeld en zo ontstaat het nog steeds bekende “natpak”.

Het duiken wordt meer en meer beoefend als een echte sport. Ook in Nederland maken groepen duikers zich sterk door verenigingen op te richten. (waaronder als een van de eerste verenigingen in Nederland; Merou).

Onvoorstelbaar om te geloven, maar begin jaren '80 komt de eerste duikcomputer op de markt. Wie duikt tegenwoordig nog zonder?!

Ook Nitrox wordt bekender: door een hogere zuurstofconcentratie t.o.v. normale perslucht is duiken veiliger en is het mogelijk om langer te duiken met een kortere oppervlakte interval.

De Homo Sapiens zou de Homo Sapiens niet zijn als er niet continue nieuwe ontwikkelingen zouden worden doorgevoerd. De mens wil nu eenmaal meer. En beter. En uitdagender. Het “gewone” sportduiken is al lang niet meer hip. Tec Duiken is het woord voor de avonturiers onder ons die de adrenaline door hun lichaam willen laten gieren. Met decoflessen (extra fles waarin deco-gas wordt vervoerd en waarmee alleen maar een opstijging mag worden gedaan) en/of stage-flessen (extra flessen die worden meegenomen en bijvoorbeeld in grotten de lege fles vervangen zodat langer kan worden doorgedoken) worden steeds heftigere capriolen uitgehaald. Dieper dan 40 meter. Dát is pas kicken. Hmmm. Niet voor mij. Ik ben volledig gelukkig met mijn 12 liter persluchtfles. Maar wél met duikcomputer. Want ik leef in de moderne tijd.

Inge Wildenbeest

Met dank aan www.wikipedia.nl, www.oceanwavedivers.be, www.duikplaatsen.be

Logboek 44599: Niks voor Watjes?

Een wandeling door mijn logboek en daar dan een verhaaltje over schrijven.

Sommigen van de lezers zullen vrezen dat er dan een onleesbare opsomming volgt met allerhande kengetallen.

Aantallen duiken in Nederland, aantallen in het buitenland, in zoet water, in zout water, de diepste, de langste, de natste zelfs voor mijn part. Dan was het beter geweest om de rubriek “persoonlijk Duiklogboek” van de website toegankelijk te maken voor dit jubileumschrijven en het daarbij te laten.

Leuker is het om in de herinneringen bij die (inmiddels) 560 duiken te graven, met wie of we die duiken maakten, wat we er in die tijd van hebben gevonden en of er wat bij zat dat leuk genoeg is om een stukje over te schrijven.

Mijn logboek 44599 laat de eerste buitenduik zien in het voorjaar van 1992, maar er was er al eentje van een jaar ervoor die me is bijgebleven. Want het begon allemaal met een telefoontje van mijn zus Adrie, die Lonne en mij (geen Yuppen maar echte “Dinky’s” van net geen dertig – Double Income; No Kids Yet) vroeg of we zin hadden in een korte voorjaars-break naar de Costa Brava.

Haar Arnhemse Duikclub ging met een eigen bus naar El Port de la Selva om een week te duiken en er was nog plek over in de bus. Niet dat wij zomaar ook konden gaan duiken (daar moest je eerst een serieuze opleiding voor volgen), maar een weekje opwarmen in een zonnig oord voor weinig geld met aardige mensen moest toch een goed idee zijn? Toen ze zei dat we voor 600 gulden p.p. een week volpension onder de pannen waren hoefden we niet lang meer na te denken.

Op de laatste duikdag van die meivakantie in 1991 stond de zogenaamde picknick-duik op het programma. Tassen vol met eten en drinken gingen ook mee aan boord van de gestripte oude vissersboot, want tussen de middag kwam de boot die dag niet terug voor het warme eten, maar bleven we voor anker in een baaitje om te picknicken. En dan mochten de niet-duikers een proefduikje maken onder begeleiding van een zééééér ervaren instructeur. Nou, daar had ik wel oren naar, want ik had Adrie eerder die week al een paar keer groen en geel en brakend van de zeegang van boord zien gaan en een half uurtje later met een gelukzalige grijns van oor tot oor weer zien bovenkomen. Het moest dus wel heel mooi zijn, daar beneden.

Zo gezegd, zo gedaan. In die tijd hadden Roland Pennings en ik al een overeenkomstig postuur (en bleken hierin later ook nog redelijk gelijk tred te houden...), dus een passende uitrusting voor mij was niet zo moeilijk. En natuurlijk zou Bert ten Haaf me onder water wel begeleiden. Het was een prachtige ervaring. Lekker warm, kraakhelder water en leuke visjes en plantengroei in de baai. Binnen twee minuten was ik verkocht en ik heb de kleine honderd bar die er in de fles zat er in het resterend kwartier enthousiast doorheen gehyperventileert. Achteraf opvallend was dat ik van Bert niet zoveel had gemerkt onder water. Hij moet zich een ongeluk hebben getrimd aan mijn vest. Want ik had er geen sjoege van, en ging overal heen waar ik dacht dat er wat leuks te zien was. Gewoon ademen en genieten. Een prima eerste ervaring en per 1 mei 1991 werd ik lid van Merou.

Eerder die week had Lonne al wel geconcludeerd dat het prettig zou zijn dat zij het ook zou proberen, want enkele van de niet-duikende dames aan boord hadden wel duidelijk gemaakt dat het als niet-duikende wederhelft niet zo gezellig is aan de kant als manlief steeds maar gaat duiken en jij en je kroost aan de kant mag wachten en wachten en wachten totdat manlief de lucht op heeft. Lonne probeerde het dus ook. Ze was enthousiast, dus dat was geregeld. Samen lid worden.

Terug in Nederland schaften we dus al snel onze eerste spullen aan en snorkelden we diezelfde zomer er lustig op los in Beek en Ressen enzovoorts. (Beide plassen waren toen nog behoorlijk helder en terecht regelmatig deel van de duikplanning).

In september begon de zwembadopleiding en half maart van 1992 rondden we, tegelijk met Rene en Tina, ons zwembadexamen af. Voor Lonne was dat afronden van het zwembadgedeelte een heuse bevrijding, want Bert had zich langs de zwembadrand ontpopt tot een heel wat hardvochtiger trainer dan de indruk die de vederlichte begeleiding tijdens die picknick-duik bij Cabo Creus had achtergelaten.

Een week na het zwembadexamen zaten Lonne en ik (met logboek maar zonder brevet) al in het vliegtuig voor onze eerste duikvakantie in Madeira. Onder begeleiding van een BSAC-instructeur (een Britse CMAS-versie) deden we onze eerste buitenduik meteen maar in de maartse golven van de Atlantische oceaan. De volgende duiken was er Gogo, een plaatselijke student mariene biologie, om ons te begeleiden, dus we zagen genoeg leuke dingen op het huisrif van het Lido-complex. Octopus, murene, dansende garnalen in een grotje, buisalen in het zand, kleine schorpioenvissen en natuurlijk veel pauwigirellen en papegaaivissen. Die student maakte er later overigens werk van om, naast een carrière als reclame-man op het eiland steeds onderwatervideo's te maken. Die vindt je onder andere terug op YouTube en op www.bygogo.com

Met mijn eerste dubbele oorontsteking en een stevige penicillinekuur op zak vlogen we terug naar Nederland. Om in mei aan ons buitenwaterexamen te werken.

Eind mei was er al een voorjaarsweekend in Zeeland (tentjes op de camping) en begin juni deden we ons buitenwaterexamen. En vanaf dat moment laat mijn logboek een aantal jaren zien dat Lonne en ik veel samen doken (twee één-sters waren een bevoegde combinatie in die tijd) en onze vakanties gingen vanaf dat moment steeds naar duikbare locaties, met of zonder de club. Corsica in '92, Costa Brava en Schotland in '93, Egypte, Lanzarote en weer Egypte in '94, Californië in '95.

In 1996 kwam er een abrupt einde aan de buddy-paring met Lonne, want de eerste kleine was in aantocht. Vanaf dat jaar dus een andere combi gevonden met Bart, want Francien had ontdekt hoe ze wel haar gewicht op een steviger peil kon krijgen. Dus met Bart gedoken in '96 op de Azoren, in '97 op Lanzarote, in '98 op Lanzarote. En als Bart niet mee was (de gezinsuitbreidingen legden ook in huize Proper beperkingen op aan het duiken...), was het een kernachtig "Four-O-Six forever" met Manfred in '98, '99, 2000 en '02 in Egypte. Met Albert was het ook heerlijk pielen onder de boot in het zand. ("Als we op vakantie wilden zwemmen, dan waren we wel lid geworden van een zwemvereniging!")

In 2003 in El Quesir (Egypte) bleek dat de animo voor een clubtrip naar de Rode Zee van jaar tot jaar toch steeds wat terug liep. Met enige nostalgie realiseerden de vijf deelnemers van toen zich, dat een deelnemersveld uit de tijden van de Costa Brava (een bus met ca 30 man erin) voor een volgende (vijfde of zesde) Merou trip naar Egypte nooit meer haalbaar zou zijn. We mijmerden over verklaringen voor het teruglopen van het groepsanimo (Vliegen naar verre bestemmingen was veel goedkoper geworden... Internet maakte het gemakkelijk om zelf een duikpakketje samen te stellen ... Verre en langere duiktrips naar Azië waren voor veel singles en dinkys favoriet, maar toch te kostbaar om als duiktrip voor de (gezins-)club aan te bieden...) Misschien waren de leden ook wel wat uitgekeken op Egypte...

Dus daar werd het idee geboren om eens een heel andere bestemming aan te bieden. En ik suggereerde in de Egyptische avondzon (een graadje of 28 en enkele strak gekoelde flessen wijn achter de kiezen) om het jaar erop naar Schotland te gaan. Toen ik er met Lonne was geweest in september 1993 was het toch heel mooi om te duiken. Plenty flinke vis, Kelp-begroeiing, zeehonden, echte aquariumplaatjes. Het water was er in september 20 graden en het zicht was best OK. "Of dat in het voorjaar niet erg koud moest zijn, dan??" Waarop ik zonder aarzeling (oorzaak: Dr...nk!) stelde dat de westkust van Schotland in de warme golfstroom lag, en het water daar dus echt warmer was dan in Nederland in Mei, dat ik met Lonne in het Noorden van Schotland op de westkust zelfs tropische tuinen met Palmbomen had bezocht, echt waar! Dus dat het gedoe over kou allemaal wel mee zou vallen...

Met die stoute gedachte gingen we dus die winter aan de slag, en Ja hoor: Met vier natpak-duikers, één droogpak-duiker en twee stuks aanhang reden we met twee volgepakte auto's (drank!) in IJmuiden op 29 april 2004 de boot op. Voor een tiendaagse trip. Wat mij nu trouwens in mijn logboek opvalt is, dat op die bladzijde plotseling ook watertemperaturen staan vermeld.

Vooropgesteld: mijn schot voor de boeg dat het Schotse oceaانwater in april/mei warmer is dan het binnenwater van Nederland klopte wel degelijk. Op 18 april gaf de duikcomputer in Beek vijf graden aan, terwijl het water aan de oppervlakte in Oban op 1 mei wel elf graden was. Maar de dringende aanbeveling van de Schotse duikbasis om een zeilpak over je natpak aan te trekken en een wollen muts over je neopreen cap als je bij hen aan boord ging was geen overdrijving. Voor de westkust van Schotland geldt tenslotte "vier seizoenen op één dag" dus moet je met alles rekening houden. En Hoe!

's Ochtends om half negen op een rubberboot de haven uit om met een kruissnelheid van 65 kilometer per uur over twee meter hoge golven te raggen was nog wel te doen: goed vasthouden! Maar na een half uurtje duiken op een donker kolen-wrak (8 graden op 25 meter) weer aan boord komen in je natte zootje, doet je snakken naar dat extra regenpak met fleec voering en een beker warme chocomel. Maar om dan een klein uurtje weer met 65 km/uur naar een andere stek te stampen, een paar hagelstenen met die snelheid in je gezicht te krijgen, en dan ook nog een tweede keer ter plompe... doet je (met dank aan Robbert met zijn droogpak) echt beseffen dat een natpak toch een betere optie is dan een droogpak. Je kunt er in elk geval zonder veel schade nog gewoon je warme plasje in doen... Om weer even bij te komen...

Dus na twee dagen ontbering en de eerste van een reeks Barbecue's met lamskoteletten tussen de hagelstenen, enthousiast SMS-verkeer met Dave in Azië met onze wederzijdse dagverslagen van de vismarkt onder water, bloeide er tijdens een stortbui en een paar flessen wijn op de veranda van ons huisje een even ondeugende als rustgevende verklaring voor dit alles op: Duiken in Schotland is hartstikke mooi, maar... het is gewoon Niks voor Watjes!

Verrijkt met dit nieuwe "Mentale Anker" maakte het de rest van die duikvakantie gewoon OK om elke morgen het koude hok met ureum dampen te betreden om je in het klam en ruftend rubber te hijsen en weer de woeste zee op te gaan voor een meteorologische kastijding die je zal bijblijven. In de, soms ijdele, hoop dat je deze keer na de eerste duik niet zo erg zou bibberen en klappertanden dat de helft van de warme chocomel weer over je handen zou schudden voordat je het op kon drinken. Sorry, Bart.

Terug in Nederland werden onze verhalen met enig ongeloof aangehoord. Ik denk dat menige merou duiker eigenlijk vond dat we niet zo moesten overdrijven. Bart had gewoon voor het vertrek naar Schotland een nieuw pak moeten kopen... Totdat Nico Schoenmaker (die niet was mee geweest naar Schotland, maar natuurlijk wel de verhalen had moeten aanhoren) later dat jaar op vakantie een Engelsman sprak over het duiken en dat we ook trips maakten, en ook naar Schotland, en zelfs in natpak, waarop de Brit hem had toegevoegd: "Respect... Man!"

Vanaf dat moment was de natuurlijke schroom om vroeg in het voorjaar te duiken, te aarzelen bij een regenachtige duikdag, of af te haken bij het vooruitzicht van een stevige zeegang bij een bootduik, gemakkelijk af te doen met een glimlach en de nieuwe lijfspreuk:..... "Niks voor Watjes!"

Frans Sweers

Duikverslaafd?!

Als meerdere van toepassing zijn ben je zeker duikverslaafd ...

- De mensen van de duikshop herkennen je stem aan de telefoon.
- Als je de trap op loopt adem je spontaan uit.
- Verse lucht begint een beetje vreemd te smaken.
- Je paspoort staat vol met stempels uit Egypte, maar je hebt nog nooit een piramide gezien.
- Je hele huis ruikt naar neopreen.
- Je krijgt een lichte paniekaanval als je lift te snel omhoog gaat.
- Je logt duiken niet meer, want het is makkelijker oppervlakte intervals te loggen.
- Je gezicht is te zien op vis-identificatie tabellen.
- Je naar een vissekom staart begin je rustig en diep door je mond te ademen.
- Je voor een aquarium staat en je meteen je oren begint te klaren.
- Je bij iedere regenplas al afvraagt of je er in zou kunnen duiken.
- Je in bad gaat met je duikuitrusting aan om toch maar weer een duik te maken.
- Je alleen nog onder de douche kunt staan met je automaat in de mond.
- Je afkick verschijnselen krijgt als je te lang geen perslucht hebt geademt.
- Je 's nachts in je duikpak in je waterbed gaat liggen.
- Je aquarium groot genoeg is om in te duiken en je dit ook regelmatig doet.
- Je alle kreeften op de duikstekken een naam gegeven hebt.
- Kreeften ook jou herkennen.
- Je een trapt op loopt en vijf treden voor je boven bent een veiligheidsstop maakt.
- Je je verjaardagsfeestje onder water viert.
- Je een duikmasker opzet ipv een gewone bril.
- Je bij regen je droogpak aantrekt als je naar buiten gaat.
- Je bij het tuincentrum alleen nog maar waterplanten uitzoekt voor op tafel.
- Je alleen naar de weersvoorspelling kijkt voor wind kracht en richting.
- Je i.p.v. oorbellen O-ringen in je oren doet.
- Je op koninginnedag een duikvlag in de mast hangt.
- Je wanneer je een afspraak met iemand gaat maken er achterkomt dat je tijd aan het plannen bent met je logboek ipv je agenda.

De contributie f. 5,00 bedraagt per maand en het entreegeld is f. 7,50.
De huur van het zwembad Klarenbeek f. 75,00 bedraagt.
Het vullen van de flessen f. 2,70 kost.
Een clubfoto is gemaakt en een kachel is gekocht en kolen.

Er vanaf het begin 16 leden en eind 1960 25 leden waren.
Het eerste lid A. Rodenburg uit de Beekstraat in Arnhem was.
Er advertenties werden geplaatst in de Arnhemse Courant, het Vrije Volk en het Algemeen dagblad.
Buiten de contributie om er ook boekjes à f. 2,50 en speldjes à f. 1,50 werden verkocht.
Er een filmavond in december was en er was een positiefsaldo van f. 276,30.
Er aan O.J.C. Amsterdam een bijdrage betaald werd.
Een badmeester huren fl. 10,00 kostte.
Voor het afzwemmen van het brevet A (?) f. 58,50 werd betaald.
Een loodgordel werd aangeschaft en later een manometer.

Het eerste rondje voor het 1 jarig bestaan f. 6,55 bedroeg.
Bij de fa. Duiker uit Den Haag apparatuur werd gekocht.
Lucht werd gekocht bij fa. Hoek.
In 1962 het clubhuis Vitesse werd gehuurd.
In 1962 een lening is afgesloten voor f. 60,00 bij van der Meulen.
De ledenadministratie in een schrift werd bijgehouden en met kruisjes de betaling aangetekend.

Ik heb niet kunnen ontdekken of er een kascommissie is geweest en of de boeken werden gecontroleerd.
Ook heb ik geen jaar stukken gevonden van de penningmeester.

Leuk om in de oude kasboeken te snuffelen,

Albert Verweij
Oud penningmeester

Spreekwoordelijk

Merou 50 jaar dan weten de duikers echt wel waar Abraham de lucht haalt! Maar de vraag is of onderstaande duikspreekwoorden ook bekend zijn?

Feestelijk bedanken kan nu nog, maar dit stuk is niet bedoeld om iemand de les te lezen. Dus ik adviseer je om met een schone lei te beginnen aan dit verhaal.

Misschien is het water naar de zee dragen maar ik wil van wal steken met de twee gezegdes; "in eigen vijver duiken" en "de duiker uit het water kijken". Hopelijk komen de volgende spreekwoorden voor jullie niet als lucht na de duik!

Al duikende leert men en een spreekwoord is een waar woord dus dan weet je met welke buddy's je in zee kunt gaan. Daarbij moet je niet bang zijn om je aan koud water te branden. Het is zoals Inge zegt; "Nobuddy is perfect!" en een goed begin is de halve duik.

In Zeeland geldt als er 1 duiker over de dijk is volgen er meer en dan loopt het storm, omdat de ene duik de andere waard is.

Voor de nachtduikers geldt: "Men moet de duik niet prijzen voor het avond is". Overigens zijn er ook duikers die met iemand in de koffer duiken. Waarbij men vind ik wel recht door zee moet gaan, zeker als men van plan is in het huwelijksbootje te stappen.

Nu denken jullie misschien dat ik spraakwater ingenomen heb. Iets wat inderdaad nog al eens gebeurt als ze zeggen dat hij onder water is. Bovendien is het zo als de wijn zinkt de woorden boven zwemmen en een goed zeeman wordt ook wel eens nat! Maar aan het eind van het liedje blijft als een paal boven water staan dat iemand met natte voeten ook boter bij de vis moet doen. Ik weet natuurlijk ook dat vis moet zwemmen en ik kan zwemmen als een vis, maar dat wil niet zeggen dat ik vis ben! Voor de man die zijn natje en zijn droogje heeft geldt: "Garnaal is ook vis als er anders niet is."

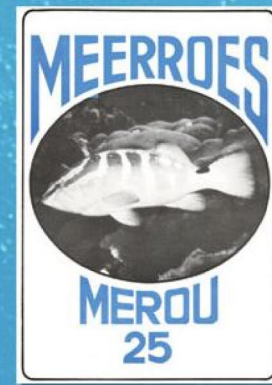
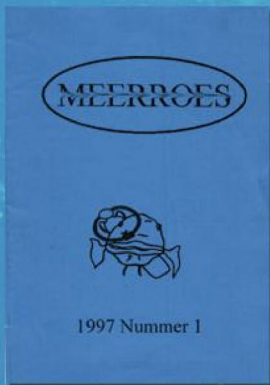
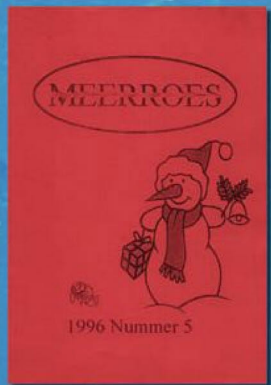
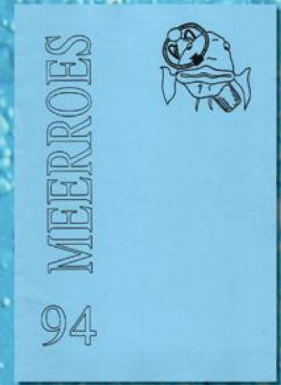
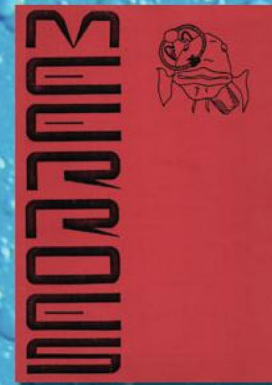
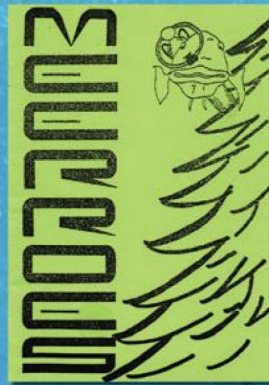
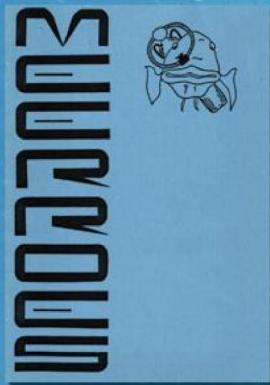
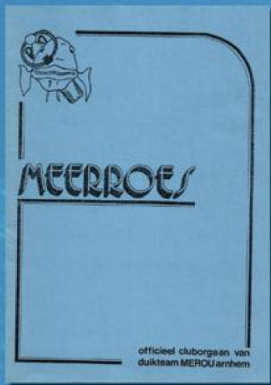
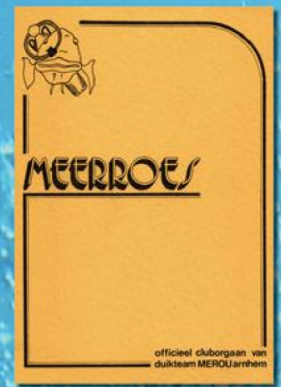
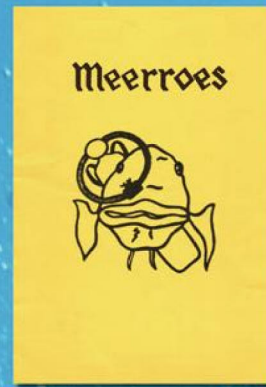
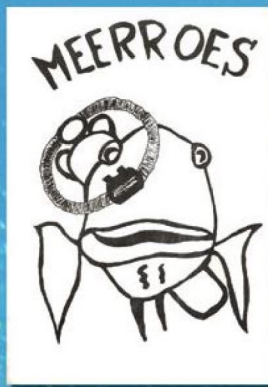
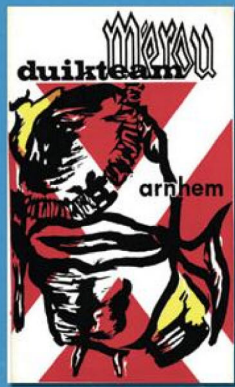
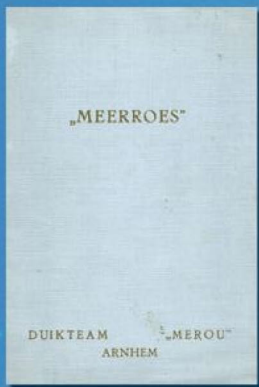
Misschien voel je al nattigheid, maar we gaan door met pappen en nathouden. Een bekend onderwerp bij duiken is natuurlijk "lood" met klassiekers als "Duiker blijf bij je lood" of "Het zijn sterke benen die het lood kunnen dragen". Het lijkt misschien lood om oud ijzer, maar toch is er een duidelijk verschil bij wie het lood draagt. Want als hij het lood al in de bil heeft dan heeft hij verloren, maar als zij lood in de billen heeft betekent het dat ze zwanger is. En ook daarvoor geldt de laatste loodjes wegen het zwaarst!

Een spreekwoord uit de lucht gegrepen; Waar de fles vol van is, loopt de automaat van over. Wel is het zo dat men van de lucht niet kan leven en beter 1 bar onderwater dan 10 in de lucht! Men is zuinig met zijn lucht want lucht is schaars onderwater. Maar het kan gebeuren dat er een luchtje aan zit. Dat komt dan zomaar uit de lucht vallen, hoewel elke duiker weet; diepe duiken kosten veel lucht. Wie dan zijn octopus geeft aan een ander, verliest zelf lucht. Materiaalpech is nu eenmaal de nagel aan menig duikkist. Duiken is als het leven: de kosten gaan voor de duik uit. Ik denk altijd maar "wie dan leeft wie dan duikt" want vergeet niet: Om elke fles past een netje! Natuurlijk zijn er ook spreekwoorden die kant nog wal raken zoals; Blazende automaten duiken het langst en "De duiker valt niet ver van het wrak". Daarom lachen ze dan als een duiker met oorpijn.

Hopelijk zijn jullie na dit verhaal weer boven water gekomen en hebben jullie het niet bij het verkeerde eind, want dit einde kroont het werk. Als je nu nog steeds denkt dat ik in raadsels spreek en dat dit slot nog zin heeft; ga dan naar www.spreekwoorden.nl, want dat spreekt boekdelen! Zo zie je maar weer op het eind van de fuik vangt men de vis.

Een(d)tje nog; Eind goed al goed!

50 jaar Arnhemse duikgeschiedenis
gebundeld in één boekje

